

'LA GRANDE NATION' STAAT AAN DE WIEG VAN TALLOZE SUCCESVOLLE ENDURORIJDEERS EN WIE OOIIT ZELF IN FRANKRIJK HEEFT GEREDEN, WEET ALS GEEN ANDER WAAROM DAT ZO IS. DE OFFROAD-MOGELIJKHEDEN HIER ZIJN EINDELOOS. OOK IN DE ARDÈCHE: DEZE ZUIDOOSTELIJKE FRANSE REGIO KENMERKT ZICH DOOR ONGEREPTENATUUR MET VEEL BOS, WATERPARTIJEEN EN BESCHIEDEN BERGTOPPEN TOT ZO'N 1.750 MÈTER HOOG. PERFECT VOOR EEN PAAR DAGEN ONBEKOMMERD STUREN!

TEKST EN FOTO'S ROBERT PAIRAN

VIVE LA FRANCE

IN DE ARDÈCHE

W e rijden deze week met Endurofun Tours (www.endurofuntours.com) en op de parkeerplaats voor het hotel in Joyeuse heerst de eerste ochtend een typische chaotische drukte. Gisteren hebben we de bijna 1.100 km lange reis vanuit Nederland gemaakt met de auto en aanhanger; gelukkig mag je in Frankrijk 130 km/uur rijden met de aanhanger, dus dat schoot wel lekker op. Waar de een nog druk bezig is zijn motor uit de garage van het hotel te schuiven, smeert de ander de ketting en is een derde zijn camelbag aan het vullen. Deze typische hectiek kennen we inmiddels wel van het begin van zo'n offroad-weekje. Het duurt vaak ook net iets langer dan gepland voor iedereen startklaar staat, maar na een paar extra minuten zijn we allemaal klaar voor vertrek. Gelukkig hoeven we vandaag niet lang te wachten voor het echte werk begint: binnen vijf minuten rolt het eerste offroad-pad al onder de noppenbanden door. Een rustig begin, de prachtige veldweg voert tussen glooiende hellingen met wijnranken door, om niet veel later het bos in de stijgen. En daar wacht meteen al de eerste doorwading van vandaag. Nog niet heel erg diep of moeilijk en we krijgen er ook geen natte voeten van, maar het begin is er. Het geeft bovendien de mogelijkheid om er een beetje rustig in te komen. Vooraf al vast met de ogen de juiste route tussen de stenen en rotsen uitstippelen, gas erop en niet veel later staat de hele groep met droge voeten aan de andere kant. Dat is één!

Achter de waterloop wordt het pad zienderogen slechter, maar het is met onze eigen enduromotoren prima te doen. Langzaam maar zeker stijgt het pad verder de hoogte in om op een zeker moment op een weg uit te komen. Althans, op iets wat ooit een weg moet zijn geweest. Vele strenge winters met zware regenval hebben diepe watergeulen in de ondergrond uitgesleten, dat verder bezaaid ligt met dikke rotsen en zware stenen en op vele punten is overwoekerd met dikke boomwortels. Het vinden van het juiste spoor blijkt al een hele uitdaging, al is het onder de streep goed te doen. Dat de moeilijkheidsgraad nog niet overdreven hoog is, is ook een noodzakelijk kwaad. We zijn met een gemixte groep op pad en gids Detlev wil eerst eens kijken wat voor vlees-ie in de kuip heeft. In het begin gaat het dus nog relatief rustig, en voor later op de dag heeft-ie nog wel wat troeven achter de hand, zo wordt plechtig beloofd. Ik kan niet wachten...

De offroad-skills van ondergetekende zijn bij lange na niet zo doorontwikkeld als het blok van bijvoorbeeld een KTM 450EXC-F. Het duurt dan ook niet al te lang voor het klamme zweet tot diep in de 'daar waar het zonlicht niet schijnt' staat. Van het hoogplateau voert de weg, die deze naam inmiddels eigenlijk niet meer mag dragen, omlaag naar een droge rivierbedding. De rotsen worden almaar groter, dwarsliggende bomen blokkeren bij tijd en wijle grotendeels de weg. Op een bepaald moment merk ik dat ik enkel nog zit en ik moet mezelf er constant aan herinneren dat het staand veel makkelijker gaat. Dan is het leed echter al grotendeels geschied en ben ik maar wat blij wanneer er een extra pauze wordt ingelast om de groep weer bij elkaar te laten komen. Even rust, geen overbodige luxe!

Ook met een KTM Freeride kun je in deze streek veel plezier hebben.

Beneden in het dal draaien we weer de weg op, maar dat is slechts van korte duur. Al na een paar honderd meer pakken we een afkorting naar een hoger gelegen dorp. Een smal pad, uiteraard met de nodige rotsen weer, maar ook krappe bochten. Soms tegelijk. Achter het dorp brengt een bosweg ons weer verder omhoog. Op de droge bosgrond, doorspekt met wortels her en der, is het hard werken om een goede weg tussen de bomen door te vinden. Niet alleen voor mezelf trouwens, wanneer het bos achter ons ligt, is ook de laatste jas definitief in de rugzak verdwenen. Hoewel best intensief, voert het grootste deel van de dag over goed begaanbare wegen en is het tempo niet al te extreem, waardoor we ook nog voldoende kunnen genieten van prachtige vergezichten over de dalen in dit deel van de Ardèche. "Vandaag is onze panorama-tour", weet Detlev dan ook te melden, waarna hij verder vertelt over alle ons omringende bergen. Zelf rijden we vandaag tot 1.300 meter hoog het Tanargue-

massief in, waarbij we ons vooral verbazen over de reguliere wegwijzers die zelfs nog midden in het bos zijn geplaatst. Op zich niet vreemd, want we bevinden ons deels op officiële straten. Al voldoen die niet bepaald aan de eisen die de gemiddelde Jan Modaal in z'n Opel Astra aan het wegdek stelt. Niet veel later deelt de groep de groep zich op: een deel rijdt met Jochen richting de lunchstop, de meer ambitieuze types volgen Detlev die een steile en rot-sige route in petto heeft. Die zou slechts iets langer moeten duren, maar neemt bijna een uur extra in beslag. De piste blijkt extreem slecht en we moeten elkaar regelmatig even een opstapje ophelpen. Kan gebeuren, al krijgt het voorval later op de dag nog een klein staartje, want het ambitieuze groepje heeft wat meer benzine verstoofd dan gepland en uitgerekend. Detlev zelf staat aan het eind van de dag met enkel nog benzinedamp in de tank. Gelukkig heb ik nog een paar liter in de tank en met behulp van een infuus wordt een deel daarvan overgeheveld.

Ondanks dat de dagtoers ook echt de hele dag in beslag nemen, zijn ze slechts rond de 100 kilometer lang. Intensief genoeg om jezelf 's avonds in het hotel even lekker te laten verwennen met een flinke maaltijd. En een biertje natuurlijk. Of twee...

De volgende dag gaat het, na de traditionele hectische voorbereiding, precies in de tegenovergestelde richting van gisteren. Een prachtige piste brengt ons via het dal naar een hoogvlakte, waar de kalksteen enkel karige vegetatie toestaat. Tussen stekelige bosschages en steeneiken wurmt zich een één meter breed stenen pad richting horizon. Stenen muurtjes omzomen de weides en velden, waar wij nagenoeg het enige teken van leven vormen. Toeristen en wandelaars laten zich vandaag niet zien, enkel een paar inheemse bewoners die hier voor hun werk moeten zijn. We knikken vriendelijk, zij knikken unaniem vriendelijk terug. Het kan dus wel! Kwestie van je aan de regels van het gastland houden en respect opbrengen voor andere gewoonten. Dat alles maakt het rijden hier in ieder geval meer dan ontspannen. Anders dan in Nederland vaak het geval, heb je hier niet het idee je constant te moeten verantwoorden voor je hobby. Ook wel eens prettig!

Aan de andere kant, wat zou je hier ook kapot moeten maken? Of beter gezegd, kunnen maken? Buiten de noppen van je eigen motorfiets dan, die maar blijven zoeken naar grip in de bijna 30 meter brede rivierbedding waar we nu rijden, waar enkel nog maar een klein stroompje zijn weg tussen alle keien en stenen door zoekt. Geen technisch heel uitdagend stukje, maar dat hoeft ook niet, de steile afdaling hier naartoe had die honger al wel gestild. Zeker bij één rijder, die over zijn machine kieverde en midden in een van de weinige waterpoelen landde. Met vereende krachten werd er een succesvolle bergingsactie op poten gezet, pas daarna kon iedereen zijn weg weer vervolgen. De brede bedding biedt veel mogelijkheden en iedereen kiest zijn eigen spoor, daarbij vooral lettend op groene algen die de rotsen spekglad maken. Het diepe offroad-gevoel maakt zich meester van me, de ongereptheid van de natuur hier is bijna overweldigend. Zo onder de Franse middagzon is het puur genieten geblazen op de stenen pisten die naar overal en nergens lijken te voeren. Over stenen gesproken, ga je naar de Ardèche, wees daar dan op voorbereid. Echt zand of modder vind

je hier bijna nergens, stromend water tussen de rosten echter des te meer. In het kalksteen blijven plassen water echter niet lang staan. Dat heeft ook als voordeel dat zelfs na hevig noodweer de pistes gewoon heel goed begaanbaar blijven. Noodweer blijft ons echter volledig bespaard deze week. Het blijkt vooral een kwestie van het aan elkaar rijgen van hoogtepunten. Variërend van een bezoek aan een kapel hoog op een bergtop met een spannende afdaling over een extreem smal spoor (tussen bomen door met onvoldoende ruimte voor het stuur) als toetje, tot een volledig omsloten dal als ultieme speelweide en een door het hoogwater in het voorjaar omgeleide rivier. En niet te vergeten de verlaten, overwoekerde spoorbaan die ons door een donker tunnel leidt. Domweg genieten van al het (natuur)schoon dat deze regio te bieden heeft. Dat ook dankzij de aanwezigheid van de capabele gids trouwens. Die blijkt niet alleen telkens het juiste stuk gereedschap uit zijn rugzak te kunnen toveren wanneer er onverhoopt wat kleine reparaties verricht moeten worden, maar weet ook altijd en overal waar we ons bevinden. Wel prettig, want iemand om de weg te vragen, kom je hier niet snel tegen. En zo vliegen de vijf dagen voorbij. Dagen waarbij we telkens een andere windrichting verkennen. Veelzijdige dagen ook, met afwisselende landschappen, uitdagende pistes en onuitwisbare indrukken. Binnenkort toch maar vast weer een datum voor volgend jaar reserveren! ■

Gids Detlev weet schitterende offroad-trajecten te vinden in de Ardèche.

Je kunt in de Ardèche alle kanten op...

De Ardèche ademt die typisch lome Zuid-Franse sfeer uit en heeft ruimte in overloed.

Regelmatig steken we een riviertje over.